

БУРСАЦЬКИЙ УЗВІЗ

№3 (11), жовтень 2010 року

ПЕРШОКУРСНИК – 2010

ЩАСЛИВОГО ВСІМ ПЛАВАННЯ!!!

Харківська державна академія культури радо прийняла до своєї дружної навчальної родини абітурієнтів – 2010. Посвячення першокурсників у студенти відбулося 1 вересня у сквері-ку головного корпусу академії. Як саме відбувалася цьогорічна святкова церемонія та які враження залишила по собі, й розповідають її організатори та учасники:

Дарія Мороз, четвертокурсниця ф-ту театрального мистецтва групи 1-М:

– Наша академія щорічно стає для першокурсників то прообразом України, то Олімпом, де майбутніх студентів зустрічає сам Зевс, і щороку режисери-четвертокурсники, які традиційно готують це свято, шукають нових ідей і цікавих режисерських прийомів. Цього року відповідальність за зустріч першокурсників лягла на плечі нашої групи, 1-М. Ми вирішили, що академія 2010 року стане «гаванню», де «кораблі новообраних» зроблять свою першу зупинку. Так, перед входом до академії студентів першого курсу зустрічали моряк та морячка, які проводили розважальну програму, наприкінці якої представники від кожного факультету розв'язували символічний морський вузол і проводжали однокурсників до «гавані» – внутрішнього подвір'я академії. І саме тут на них чекав ритуал посвячення та привітальний концерт...

Марія Мироненко, першокурсниця ф-ту кіно, телемистецтва, групи 1 ТР:

– Ранок 1 вересня для мене почався доволі звичайною метушнею, але з відчуттям чогось нового в житті. І я точно знала: це нове очікує мене за дверима Академії культури. Туди я й поспішала... Залишилося зробити іще декілька кроків... і перед моїми очима виринуло море... Море людей, звичайно ж! У цьому морі мені потрібно було відшукати свій корабель, а то ще попливуть без мене! Не дивуйтеся, адже саме такою була ідея посвятити в

студенти: кожен факультет мав свій корабель (точніше, плакат із його зображенням, але людям творчим і цього достатньо!), який мав «заплисти» в «бухту» під назвою ХДАК.

Мої пошуки того ранку були недовгими, аніж хвилини очікування після них. І ось нарешті ми вирушили в плавання... Привітні жителі «бухти» зустріли нас справжнім святом, яке згадуватиму ще довго і довго... Танці, співи, різнокольорові прапори довкола, очі просто не знають куди дивитися...

Аліна Нікітіна, першокурсниця ф-ту кіно-, телемистецтва групи 1 ТР:

– У багатьох вишах Харкова посвята в студенти пройшла стримано, офіційно. Та в нашій академії про це й мови не могло бути. 1 вересня біля входу до головного корпусу ХДАК стояло вісім дружних кораблів – вісім факультетів. Швиденько піднявшись на палубу корабля «Кіно-, телемистецтво», я щиро привітала друзів, з якими буду навчатися 5 років. А далі... танці, пісні, привітання, – все так сподобалося, так запало в серце! Такий початок студентського життя відразу заряджає позитивною енергією на весь навчальний рік. Я дуже вдячна Академії культури, що вона так тепло зустріла нас, своїх сумлінних студентів, якими обов'язково буде пишатися!

Тетяна Юсупова, першокурсниця ф-ту кіно-, телемистецтва групи 1 ТР:

– Зараз згадую своє перше знайомство з академією... Це було 20 травня, останній день відкритих дверей... Ще школяркою я прийшла в ці стіни, а вже – студентка, яка зараз висловлює свої враження від першого вересня. Тамус подих, серце б'ється з неймовірною швидкістю, блиск в очах... Отже, перше вересня... Я виходжу з метрополітену і бачу щось дивне: на Бурсацькому узвозі стоять «моряки», академія перетворилася на великий корабель, уже готовий до нових

пригод, тільки їй не вистачає екіпажу! І я розумію, що ми, студенти, і є ті самі «морячки», яких чекає довге та цікаве плавання, в яке нас святково та урочисто проводжають усі, хто зібрався біля корабля, ім'я якому ХДАК. Як, кажуть, корабель назвеш, так він і попливе. Тож щасливого всім плавання!!!

Марина Дем'янова, першокурсниця ф-ту кіно, телемистецтва, групи 1 ТР:

– Захоплення, яке шалено пульсує в серці, емоції, які переповнюють свідомість, хаотичні думки, яким ніяк не даси ради... Шок, який стимулює трансформацію думки.

Але все це буде потім. А покищо ми з подругою ідемо в метро, нервово поглядаючи на годинник. Запізнюємося, як завжди. Змінюємо зручні балетки на довгі лакові шпильки і виходимо, так би мовити, у світ. Сподівалися, взагалі-то, тут же поринути в обійми м'яких крісел актової зали, натомість бачимо волаючий різнокольоровий натовп, що розтягнувся чи не на половину Бурсацького узвозу. Розпачлива фраза подруги: «О, да!», здавалося, визначила майбутній процес посвяти. Але...

Рівно о 9.00 відкриваються такі святкові, прикрашені різнокольоровими стрічками ворота академії, і ми чи не з першого кроку поринаємо у світ нового й незвіданого, хвилюючого й п'яного, тепер уже студентського життя. Але страшно трошки. Пісні, танці, пафосні вітання, представлення керівництва академії і весь цей час із мого обличчя не сходила радісна посмішка. Невже я тепер студентка?

Перша лекція, перше знайомство з одногрупниками і ... перше справжнє кохання, можливо, – хто зна? Наразі я чи не фізично відчуваю, як все нині пережите поступово буде в моїй свідомості нове світобачення, нову життєву позицію, нову мене.

ВІТАЄМО!

Редакція загальноакадемічної газети продовжує вітати ювілярів 2010 року рідної alma mater і пропонує увазі читачів розповіді про їх творчий і життєвий шлях.

У липні свій **50-річний ювілей** відзначила проректор з науково-педагогічної та виховної роботи **Алла Олександрівна РИЖАНОВА**.

Алла Олександрівна є вихованкою нашої академії. 1983 року вона закінчила бібліотечний факультет, а з 1985 року поступово працювала на посадах викладача, старшого викладача, доцента, професора кафедри соціальної педагогіки ХДАК.

Алла Олександрівна РИЖАНОВА є відомим в Україні фахівцем у галузі соціальної педагогіки. Є автором понад 60 наукових та науково-методичних праць, зокрема монографії, навчальних посібників, авторських програм із соціальної педагогіки, актуаль-

них проблем соціальної педагогіки, теорії та історії соціального виховання й інших навчальних дисциплін.

ВІТАЄМО!

21 жовтня відсвяткувала свій **60-річний ювілей** **Наталія Миколаївна КУШНАРЕНКО**, доктор педагогічних наук, професор, заслужений працівник культури України, дійсний член Міжнародної академії інформатизації при ООН, нині – проректор з наукової роботи, завідувач кафедри книгознавства та фондознавства.

Наталія Миколаївна також є вихованкою нашої alma mater. Уся її трудова діяльність з 1986 року пов'язана з Харківською державною академією культури. Основні її наукові інтереси пов'язані з розробкою проблем документології, фондознавства, бібліотечного краєзнавства, бібліотечно-інформаційної діяльності і освіти.

Наталія Миколаївна доклала значних зусиль щодо введення в Україні нової наукової галузі “соціальні комунікації”; успішно здійснює підготовку докторів і кандидатів наук зі спеціальності 27.00.03 – книгознавство, бібліотекознавство, бібліографознавство. Вона є головою спеціалізованої вченої ради ХДАК Д64.807.02 із захисту дисертацій на здобуття наукового ступеня доктора (кандидата) наук з “соціальних комунікацій” зі спеціальностей 27.00.03 – книгознавство, бібліотекознавство, бібліографознавство, 27.00.01 – теорія та історія соціальних комунікацій; головою галузевої конкурсної комісії всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт зі спеціальності “Документознавство, архівознавство”; заступни-

ком відповідального редактора фахового наукового збірника “Вісник Харківської державної академії культури”; членом редколегії українських професійних журналів – “Вища школа”, “Вісник Книжкової палати”, “Бібліотечна освіта, наука, практика” й ін.; членом комісії з акредитації і ліцензування Міністерства освіти і науки України; членом науково-методичної комісії Міністерства культури і туризму України; членом експертної ради з культури, мистецтва і туризму Державної акредитаційної комісії України.

А.О. Рижанова очолює наукову школу з напрямку “Культурологічні основи соціальної педагогіки”, здійснює наукове керівництво аспірантами. Вона є членом спеціалізованої вченої ради Д29.053.01 Луганського національного університету імені Тараса Шевченка та спеціалізованих учених рад Д 64.807.02 та Д 64.807.01 у ХДАК.

Як проректор із науково-педагогічної та виховної роботи (2007 р.) Алла Олександрівна значну увагу приділяє вдосконаленню педагогічної майстерності науково-педагогічних працівників ХДАК у зв'язку з переходом на кредитно-модульну систему навчання; демократизації та гуманізації освітнього процесу відповідно до особистісно орієнтованої педагогічної парадигми інформаційного суспільства. Активно сприяє розвитку студентського самоврядування в академії.

За значний особистий внесок у розвиток української культури і мистецтва, підготовку висококваліфікованих кадрів Указом Президента України в 1999 р. присвоєно почесне звання “Заслужений працівник культури України”. За рішенням Всесвітнього бібліографічного інституту (США) з 1999-2002 рр. визнана кращою жінкою-професіоналом. У 1998 р. як автор підручника “Документоведение” нагороджена премією і дипломом виставки-ярмарку науково-педагогічних ідей “Освіта Харківщини” в номінації “Кращий підручник року”; у 1999 р. – Почесною грамотою Харківської обласної держадміністрації, а також дипломом першого обласного конкурсу “Вища школа Харківщини – кращі імена” в номінації “Кращий декан”; у 2003 р. – Почесною відзнакою Української бібліотечної асоціації; у 2004 р. – Почесною відзнакою Міністерства культури і мистецтв України “За багаторічну плідну працю в галузі культури”; у 2008 р. – дипломом обласного конкурсу “Вища школа Харківщини – кращі імена” в номінації “Кращий викладач професійно-орієнтованих дисциплін”.

Колектив Харківської державної академії культури сердечно вітає іменинницю і бажає їй успіхів, натхнення, доброго здоров'я, нескінченної творчої енергії і гарного настрою щодня!

16 жовтня своє 75-річчя від дня народження та 55-річчя творчої діяльності відзначив професор кафедри мистецтвознавства, літературознавства та мовознавства **Анатолій Зіновійович Житницький** – талановитий Педагог, Науковець, Літератор, надзвичайно ерудована і цікава Людина, справжній Інтелігент. Редакція газети сердечно вітає шановного ювіляра й бажає подальших творчих успіхів, невтомності у всьому і гарного настрою щодня!. Читачам же нашої газети дарується незабутня зустріч з Анатолієм Зіновійовичем крізь призму спогадів його учнів, друзів і колег.

ОН РАЗНЫЙ, ХОТЯ МАСОК НЕ МЕНЯЕТ!

Кажется, что уж кого-кого, но его-то мы хорошо знаем, однако он как выдаст что-нибудь эдакое в самый неожиданный момент, и ты понимаешь, что его ещё узнавать и узнавать. Об **Анатоліи Зінов'євиче Житницьком** уже много сказано и написано, и поэтому возникает вопрос: не будем ли мы повторять то, что уже давно было сказано? Ответ: и да, и нет. Да – потому что говорить о хорошем человеке (а это дело хорошее) – не грех и повториться. А нет – потому что каждый год в нашей академии появляется новая плеяда первокурсников, которые о Житницьком, как правило, ещё не слышали.

Для начала что-то вроде небольшой исторической справки. Анатолий Зиновьевич пришёл в Харьковский государственный институт культуры (ныне Харьковская государственная академия культуры) на должность преподавателя кафедры режиссуры в 1973 году. К этому времени за его плечами были годы, проведённые им в качестве научного сотрудника Харьковского художественного музея, два вышедших в свет сборника стихов и литературных пародий, а также научные и художественные публикации в газетах. Анатолий Зиновьевич блестяще совмещал и совмещает до сих пор преподавательскую деятельность с литературной. Был выпущен сборник его рассказов и стихотворений для детей «Джентельмены у дачи», сборник колких эпи-

грамм «С лиры – по нотке». Им были созданы сценарии театральных спектаклей, таких как «Шерлок Холмс против агента 007», «Радость моя». Науку Анатолий Зиновьевич тоже не оставлял. Он защитил кандидатскую диссертацию «Актуальные проблемы теории драматургии цирка». Анатолию Зиновьевичу было присвоено звание доцента. А в институте культуры его перевели на должность профессора. Много лет Житницький преподаёт студентам теорию драмы и сценарное мастерство. И шесть лет назад он выпустил учебное пособие «Драматур-

гия массовых театрализованных мероприятий».

Студенты знают: опаздывать на лекции к Анатолию Зиновьевичу не стоит, а то придётся выдумывать такую причину, которая была бы достойна печати в «Литературной газете». Профессор Житницький воспитывает в учениках пунктуальность и творческий подход ко всему. Он всегда внешне спокоен в общении и всегда ироничен. И этот интеллигентный юмор, подстерегающий собеседника каждую минуту и готовый вырваться из уравновешенной оболочки, делает Анатолия Зиновьевича чрезвычайно обаятельным.

Без сомнения, лучшие уроки, которые он преподаёт – это уроки жизни. Житницький своим личным примером показывает, как нужно идти по жизни, как к чему стоит относиться. «Тяжело только первые 50 лет, – успокаивает он студентов и добавляет, – а потом ещё тяжелее». Ему самому уже 75. Возраст немалый. Но до сих пор его глаза горят и он с радостью спешит на работу в любимую академию. А в академии, как всегда, делает вид, что недоволен судьбой за то, что она наградила его ужасными студентами, от которых одни только хлопоты и разочарования. Но студенты убеждены, ведёт себя Анатолий Зиновьевич так только для того, чтобы они не догадались, насколько он их на самом деле любит.

Антон Огуз, п'ятикурсник факультету кіно-, телемистецтва

ВІД РЕДАКЦІЇ: До уваги читачів нижче подається підбірка ювілейних привітань, опублікованих у бібліографічному покажчику «Анатолій Зіновійович Житницький», укладеному співробітниками нашої загальноакадемічної бібліотеки

ПСИХОЛОГ ЛЮДСКИХ ДУШ

Мне как студенту Академии культуры повезло. Теория драмы и сценарное мастерство преподавал Анатолий Зиновьевич в простой и доступной форме. И многие, казалось бы, сложные темы, идеи сценарного хода запоминались (и понимались!) практически по ходу занятий, проходивших в демократической атмосфере. Почему в демократической? Потому что грань в понятии «студент–преподаватель» становилась прозрачной благодаря диспутам и практической форме занятий. Студенты и преподаватель становились

коллегами, уважающими мнение друг друга.

Огромный опыт и интеллигентность Анатолия Зиновьевича без особых усилий заставляли студентов относиться к преподаваемым предметам более ответственно. А рассказанный им веселый эпизод из жизни помогал настроить аудиторию на рабочий лад.

По мере общения с интересным человеком, о нем хочется узнать больше. И я для себя открыл А. Житницького как поэта, писателя.

Жизненный оптимизм, высокий профессионализм и теплая улыбка профессора Житницького присутствует во всех его литературных произведениях, будь-то стихи для детей или учебное пособие.

Кстати, о детях. По мнению профессора, дети — самая требовательная аудитория, заставляющая литератора писать честно и правильно. Но самое главное то, что дети не прощают детского к ним отношения. Анатолий Зиновьевич проводил исследования на своем внуке. Результаты исследований

опубліковані в літературно-художественному виданні «Джентльмени у дачі», де автор виступав в ролі деда, а проль внука виконував «...очень-прочьень серйозний чоловік по імені Антон», сам внук автора.

«Джентльмени» попадали в самі невірні невірні історії, які можливі тільки влітку і тільки на дачі, яка знаходиться «...за містом, де закінчуються вулиці і починається поле».

К яким висновкам прийшов дослідник дитячих душ? Діти — не подібно серйозні. І приймають на віру будь-які слова дорослих. А дорослі повинні чесно допомогти дітям пізнати оточуючий світ. І це нелегко. Но, як говорить професор Житницький, тяжко перші п'ятдесят років.

За зовнішньої строгістю Анатолія Зінов'євича (к строгості студенти відносять вимогу пунктуального відвідування лекцій і добросовісне ставлення до предмету) ховається добрий і ранима душа. Сам професор не вважає себе сентиментальним чоловіком, але це твердження спростовує

(скорше всього, це не твердження, а тільки спосіб бути в формі на ринку со студентами) поетический збірник «Шаги входящего лета». Во всім, о чім говорить автор, присутствує тепло його душі, щирість і обвожувальна посмішка.

Как трудно, братцы, жить

На переломе века,

На стыке этих дней

И тех, что вдалеке...

Лекарство для души не продает аптека,

Оно заключено

В лирической строке.

В ліричеську строку Анатолій Зінов'євич закінчив своє поважливе ставлення до видатних харківчанам. Правда, як завжди, з добрим посмішкою. В збірническій епіграмі «С лиры — по нотке» він буквально в двох-трьох фразах відобразив характери більш половини людей науки і мистецтва, з'єднавши своє творчість з Харківом.

Епіграми можуть бути різних характерів, але у Житницького вони

ніколи не бувають пошлыми, злыми, завистливими. Він замечательний психолог людських душ, не терпящий фальші, видающий її за версту. Четверо-стишья автора світяться любов'ю і повагою до людини, до котрій вони адресовані. Під гостре поетическе перо Анатолія Зінов'євича попав і його кращий друг і колега, відомий режиссер Марк Ентін.

Талантлив он в любой среде —

На сцене,

в кадрах кинолентин...

И потому всегда, везде

Подчеркнуто интеллиГЕНТИН.

Бути чесним по відношенню до оточуючим, а головне, бути чесним і вимогливим до себе — во чім навчає професор Анатолій Зінов'євич Житницький як письменник, як педагог.

Хороші педагоги зустрічаються не часто. Мені, як студенту Академії культури, пощело.

*Дмитрий Рябенко,
выпускник ХГАК*

УЧИТЕЛЬ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Я зажмурюю очі і бачу перед собою сивовологого, трішки згорбленого, похилого віку чоловіка, який іде по вулиці. Від його ходи віс мудрість прожитих років, які він віддав нам, своїм студентам. У цій людині мене найбільше приваблюють надзвичайно добрі та лагідні, а головне — завжди усміхнені очі. Це очі наставника, Учителя, доброго друга.

Це тепер я так кажу, але тоді, при першому знайомстві з Анатолієм Зінов'євичем Житницьким мені, першокурсниці, було трішки моторошно.

Я приїхала з невеликого містечка Західної України до першої столиці, де мало хто говорив українською, і дуже насторожено сприймала оточуючих. Я мало знала, але дуже хотіла вчитися, і коли нас, зграю першокурсників, запросили до аудиторії № 4, що в корпусі по вулиці Контурській, ми всі затамували подих і чекали приходу вчителя. Десь за хвилину до дзвінка в аудиторію зайшов Анатолій Зінов'євич, оглянув нас усіх і посміхнувся. І так тоді тепло стало від тієї посмішки, що не хотілося, щоб вона зникла.

Приїхавши до Харкова, я зовсім не знала російської мови. Спершу було складно, тому що я не розуміла якихось спеціальних термінів нашої професії, не знала місцевого діалекту. Анатолій Зінов'євич відразу сказав: «Я буду говорити з вами тільки українською, а ви зі мною — тільки російською». Цілий семестр я перекладала

свої думки і вимовляла їх незвичною мені мовою. Пришов час іспиту. Я вся тремтіла лише від думки, що цілих 10 хвилин відповідалиму на запитання, поставлені в білеті, «іноземною» мовою. Зрозумівши моє хвилювання, Анатолій Зінов'євич спочатку запитав дату іспиту (яку з переляку я забула) і запропонував говорити українською. Зрештою я отримала свою п'ятірку, а Житницький став за сумісництвом моїм вчителем «іноземних мов».

Наші заняття проходили дуже спокійно. Ми, двадцять шість першокурсників на чолі зі мною, старостою, завжди були на заняттях, хоча у розкладі предмет, який читав Житницький, стояв першою парою в понеділок. Ми намагалися дотримуватися неписаного закону: не запізнюватися. Коли, поспішаючи до аудиторії, розуміли, що дзвоник уже пролунав, ніхто не заходив, не вигадавши вагому причину запізнення. Відмовки на зразок: «Зламався тролейбус», «Не чув дзвінка годинника» — не приймалися. Ми мали придумати щось цікавіше, творче. Пам'ятаю, що колись ми з подругою попалися. Заходимо в корпус і розуміємо, що аудиторія вже зачинена. Через п'ять хвилин відчиняємо двері до аудиторії і починаємо говорити про те, що вимкнули світло в метрополітені і нам, «нешасним», довелось пішки йти із Салтівки (де знаходиться гуртожиток) аж до центру міста! Анатолій Зінов'євич мовчки подивився на нас і вказав на наші місця.

На лекціях ми дізнавалися про основи теорії драматургії, подумки майже на кожному занятті бували в цирку, який дуже любить наш педагог і про який розповідає з великим захопленням. Ми вчилися писати сценарії інсценівок, усіляких театральних заходів, але найголовніше, що ми вчили на заняттях у Житницького, — це науку нашого дорослого життя, де нам кожен хвилину доводиться приймати важливі рішення, часом не встигаючи замислюватися про їх правильність.

Анатолій Зінов'євич завжди нам каже: «Колеги, не соромно чогось не знати, соромно не хотіти знати». Одне слово «колеги» давало поштовх до творчого пошуку, до того, щоб хоч на один відсоток наблизитися до мудрості цієї людини.

І ось навчання в академії вже завершено! Час сплинув дуже швидко, настільки швидко, що ми навіть не встигли озирнутися, як стали випускниками. Тримавши в руках диплом про вищу освіту, я добрим словом згадувала всіх своїх педагогів, яким завдячую набутими знаннями. Серед моїх наставників виділяється постать мого Учителя, який учив справедливості, добру і мудрості — АНАТОЛІЯ ЗІНОВ'ЄВИЧА ЖИТНИЦЬКОГО.

*Оксана Галонська,
викладач кафедри режисури,
випускниця ХДАК*

САМЫЙ БЛИЗКИЙ ДРУГ

Я познакомился с Анатолием Зиновьевичем Житницким, когда он еще не был Анатолием Зиновьевичем, а был просто Толиком — еще совсем юным, стройным и с пышной шевелюрой. Это было более пятидесяти лет назад. Мы оба заканчивали 5-ю среднюю школу на улице Иванова. Я был в первом выпуске школы, а он во втором, хотя мы ровесники. Мне в коридоре школы показали его романтическую фигуру и сказали: «Это поэт». Я до сих пор испытываю благоговение перед этим словом и перед людьми, которым это звание дает право особым глазом смотреть на мир и выражать необыкновенные мысли общепринятыми словами, выражать чувства, которые испытывают все, но высказать не могут. В том еще совсем незрелом возрасте я смотрел на него с явной робостью, хотя никогда не страдал комплексом неполноценности. Его иронический прищур глаз и снисходительная легкая сутулость, делающая его при таком росте еще ближе, сразу расположили меня к нему. Но близко тогда мы не сошлись. Житницкий поступил в Харьковский университет на филологический факультет, я же, после безуспешной попытки поступления в Московский архитектурный институт, поступил на физмат того же университета, а с 4-го курса ушел, пытаясь стать художником. Мы сблизились через несколько лет, точнее, в 1960 году, когда оба работали по совместительству преподавателями в Художествен-

ной школе им. И.Е. Репина. Житницкий еще работал в Харьковском художественном музее, а я уже был студентом Художественного института. С тех пор мы много лет дружим. Я могу смело сказать, что он мой самый близкий друг. Эти годы все наши творческие работы были связаны самым тесным дружеским общением. Анатолий Зиновьевич впервые подарил мне свою книгу лирических стихов «Летний снег» и с тех пор я стал самым первым читателем его прекрасной поэзии. Житницкий доверил мне как художнику оформление своей книги блистательных пародий на крупнейших советских поэтов «Пародистый Пегас». Творческое содружество с Анатолием Зиновьевичем пошло мне на пользу. Кроме приобретения уникального опыта иллюстрирования замечательных пародий, работа эта принесла немножко известности и мне. Сама книга пользовалась огромной популярностью. С удовольствием вспоминаю наше сотрудничество в работе над спектаклем по пьесе Анатолия Житницкого и Вадима Левина «Шерлок Холмс против агента 007...». Искрометное остроумие текста, созданного моими друзьями, подтолкнуло меня к разработке неординарных решений популярного спектакля, поставленного прославленным режиссером В.А.Афанасьевым. Так что мне еще раз перепало немножко от славы Житницкого.

В последующие годы мне не раз приходилось как художнику офор-

млять книги моего друга. С огромным удовольствием я делал рисунки к чудесной детской книге Житницкого «Джентльмены у дачи». Стихи и рассказы в ней удивительно теплые, пронизанные нежностью. Они заставляют любого «черствого» взрослого вернуться в детство. Особенно тронули меня стихи следующего этапа творчества Анатолия Зиновьевича из книги «Шаги уходящего лета». Они отличаются подлинным лиризмом, глубоким философским и особым проникновением в вечные человеческие проблемы, музыкальностью языка. Здесь я тоже попробовал примазаться к славе поэта, пытаясь своими рисунками выразить свое понимание поэзии друга. Тонкое чувство юмора, интеллигентность, лаконизм и точность языка поразили меня в его книге литературных шаржей-портретов «С лиры-по нотке».

Как художнику, профессионально изучавшему человеческое лицо, мне кажется, что лицо моего друга удивительно точно отражает его творчество, а значит, и всю его личность. А его лицо удивительно тонкое, красивое, интеллигентное, ироничное, доброе, мудрое. Это все есть в его стихах, в жизни, в отношении к людям.

Здорово, что у меня есть такой друг!

В.И. Кравец, доктор архитектуры, профессор, член-корреспондент Академии архитектуры Украины, заслуженный архитектор Украины

«НЕВОЗМОЖНЫЙ ЧЕЛОВЕК?»

Невероятно горькие глаза, но где-то в их уголках, в слезинках прячутся радостный смех и отсвет мудрой всепобеждающей иронии. Невыносимо печальные складки около губ, но стоит им приоткрыться — и мы уже слышим доброе и острое жизнеутверждающее словцо (шутка с каким-нибудь головокругительным глубоким подтекстом всегда наготове). Как в этом человеке соединяется несоединимое: безысходная трагедия и «невыносимая легкость бытия», самоуглубленность и почти детская открытость, незащищенность души? Таков он, Анатолий Зиновьевич Житницкий, которого знаю вот уже двенадцать лет. Он и в самом деле парадоксально объединяет противоположности: безутешно пессимистичен и неодолимо оптимистичен одновременно; смеется плача и плачет смеясь; играет не играя и говорит молча; традиционен и всегда нов, а, стало быть, непредсказуем! Может, поэтому к нему тянутся друзья? Может, поэтому его

обществом дорожат коллеги? Может, поэтому его обожают студенты? Возможно. Но не только!

Анатолию Зиновьевичу свойственны интеллигентность плюс «рафинированный вкус», поразительное трудолюбие и стоическое терпение (кто еще может читать по 24 часа лекций в неделю на протяжении многих лет и при этом успевать сочинять чудные книги и десятки сценариев?)... Тонкий юмор, деликатность, скромность, искренность — эти «житницкие» качества словно бы из какого-то исчезнувшего времени, реликтовые особенности другой, далекой жизни. А если добавить к этому классическое филологическое образование, широчайшую эрудицию... Не перепугали ли мы случайно «лицу, город и век»?

Всем, кто хотя бы немного знаком с Анатолием Зиновьевичем, хорошо известно — это человек изумляюще «многогранный»: поэт, писатель, знаток цирка и эстрады, искусствовед, ученый, блистательный педагог и

и многое другое. Мне посчастливилось быть участником всего-то к одной из «граней» (для меня Анатолий Зиновьевич — любимый учитель истории изобразительного искусства, ценитель Данай и Афродит, Вергилий в путешествиях по дантовым картинам ада академического искусствознания и преподавательской жизни). Одна грань... Но этого вполне достаточно, чтобы утверждать, что Анатолий Зиновьевич — все-таки «невозможный» человек. Почему? Вопреки нашему веку узкой специализации Житницкий самим фактом своего существования доказывает, что «универсальная личность», наподобие ренессансного homo universalis, все еще возможна. С саркастической улыбкой, но вместе с тем — с удивительной простотой и естественностью Анатолий Зиновьевич являет нам эту возможность невозможности.

Лидия Стародубцева, доктор философских наук

16 листопада святкуватиме свій 65-річний ювілей **Олександр Іванович ЧЕПАЛОВ**, професор кафедри мистецтвознавства, літературознавства та мовознавства, доктор мистецтвознавства. Редакція газети сердечно вітає шановного ювіляра, інтелектуального, висококультурного Педагога, Науковця, який понад 20 років свого життя прищеплював любов до багатьох мистецтвознавчих дисциплін студентській аудиторії Академії культури. Тож у переддень поважного ювілею пропонуємо увазі читачів розповідь про творчий і життєвий шлях Олександра Івановича.

Олександр Іванович Чепалов народився 16 листопада 1945 р. у місті Липецьку. Закінчив Харківське музичне училище в 1970 р. за хормейстерським фахом, Ленінградський інститут театру, музики і кіно (нині СПГАТИ) в 1980 р. Кандидат мистецтвознавства (1987), доцент (1992), доктор мистецтвознавства (2008).

З 1988 р. працює в Харківській державній академії культури за сумісництвом на посадах старшого викладача кафедри організації та методики культурно-просвітницької роботи, з 1989 – кафедри режисури. З 1991 р. доцент кафедри хореографії, з 1999 р. на основній роботі: завідувач кафедри мовної майстерності (згодом кафедра мистецтвознавства), з 2002 р.

доцент цієї ж кафедри, з 2003 р. доцент кафедри сучасної хореографії хореографічного факультету, з 2007 р. після закінчення докторантури Національної Музичної академії ім. П. Чайковського доцент кафедри мистецтвознавства, літературознавства та мовознавства ХДАК.

За цей час викладав такі дисципліни: «Основи драматургії», «Сценарна майстерність», «Історія світового театру», «Історія режисури», створив програми та методичні вказівки з курсів «Історія хореографічного мистецтва», «Історія костюму та сценічне оформлення танцю» (бакала-

врат). Викладає в магістратурі за власними навчальними планами «Сучасні проблеми світового та вітчизняного мистецтва», «Хореографічну критику».

Уперше у вузівській практиці впровадив у навчальний процес авторські курси: «Основи хореології», «Створення та читання режисерських партитур», «Режисерські системи ХХ століття». Був ініціатором та першим практиком впровадження в навчальний процес відеолекцій з мистецтвознавчих дисциплін за власною методикою. Здійснює керівництво роботами магістрів, аспірантів та пошукувачів ХДАК.

Учасник численних наукових конференцій та автор близько 300 наукових робіт, надрукованих у фахових виданнях України, Росії, США, Німеччини, Італії, Болгарії, Угорщини, Грузії. У 1987 та 2006 р. нагороджувався преміями НСТДУ в галузі театральної критики, театрознавства та пропаганди театрального мистецтва. У 2008 р. лауреат муніципальної премії з театральної критики імені Г.Квітки-Основ'яненка. Прес-аташе культурних програм. Член Національних спілок театральних діячів і журналістів України та Всесвітньої Ради танцю при ЮНЕСКО.

Навчальну та науково-методичну роботу в ХДАК суміщає з керівництвом літературною частиною Харківського театру опери та балету ім. М.Лисенка (з 1973 р.). Автор кількох лібрето для музичного театру.

ДО 245-РІЧЧЯ ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ, ХАРКІВЩИНО!

У 2010 році Харківській області як адміністративно-територіальній одиниці виповнюється 245 років. Указ про створення Слобідсько-української губернії з центром у Харкові був виданий імператрицею Російської імперії Катериною II 28 липня 1765 року. Незважаючи на те, що Харківщина відзначила свій ювілей 28 липня, святкування з нагоди Дня області за рішенням Харківської обласної ради від 29.10.2009 р. №1412-V проводилися 19 вересня – в День визволення регіону від німецько-фашистських загарбників. До свята протягом вересня було проведено безліч заходів.

Основними подіями, які стали перлинами святкування, безумовно, були «Печенізьке поле» та Великий Слобожанський ярмарок. Насправді, ці масові заходи проводяться щороку, але

2010 все було проведено більш урочисто та грандіозно.

Так, 12 вересня етнічний фестиваль «Печенізьке поле» зустрів гостей з усієї області. Виступали такі відомі гурти, як «ТІК», «Ательє ДРАБИНА», «Ярмарок» та «СОЛОМИН-БЕНД», арт-група «Хор Турецького». Разом із цими видатними зірками виступала і студентка I курсу факультету кіно-, телемистецтва нашої академії, майбутній телерепортер Анастасія Ковальова.

З 13 вересня (і до 1 жовтня) в Обласній художній галереї «Мистецтво Слобожанщини» проведено виставку творів художників Харківщини «Природні скарби Слобожанщини».

З 16 по 18 вересня у спортивному комплексі НТУ «ХПІ» пройшла Міжнародна виставка «Енергія зростання»

за участі регіонів – партнерів Харківської області.

18 вересня в місті Краснограді було проведено Великий Слобожанський ярмарок. Цього ж дня в Харкові, в саду ім. Т.Г.Шевченка пройшло «Свято українського борщу», а в Національному академічному театрі опери та балету ім. М.В.Лисенка відбулися урочисті заходи та святковий концерт з нагоди святкування Дня Харківської області.

Отже, святкування 245-річчя Харківської області було веселим, цікавим і запам'ятовується всім надовго. Ще раз із Днем народження, Харківщино!

Матеріали підготували студенти ф-ту кіно-, телемистецтва Андрій Компанієць (4 курс, група 1-ДВ) та Аліна Нікітіна (1 курс, група 1-ТР)

Урочиста зустріч випускників-режисерів ХДІК 1965 року з викладачами та студентами ХДАК

ВІД РЕДАКЦІЇ:

Серед спеціальних кафедр ХДАК кафедра режисури посідає одне з поважних місць. Вона вписала яскраві сторінки в історію ХДБІ та ХДІК, а випускники відомі як в Україні, так і за її межами. Це талановиті театральні режисери й актори, керівники аматорських і професійних театральних колективів, постановники театральних заходів, спеціалісти радіо та телебачення, а також викладачі вищих навчальних закладів мистецького спрямування.

Кафедра створена в 1959 році в складі ХДБІ у відповідь на потребу у кваліфікованих фахівцях у галузі культури та мистецтва. Так, за 50 років свого існування кафедра здійснила більше тридцяти п'яти випусків спеціалістів, відкрила (і продовжує відкривати!) шлях до сцени багатьом поколінням творчої молоді. У межах ювілейних заходів керівництво кафедри на чолі з ректором академії вирішило організувати урочисту зустріч з випускниками режисерської спеціалізації 1965 року, про яку й піде мова далі.

Здрастуй, юність моя, або 45 років по тому!

17 вересня... Внутрішнє подвір'я головного корпусу академії святково прикрашене повітряними кульками, плакатами з надписами «Ми вітаємо випускників 1965 року!» Лунає гостьова музика популярних мелодій 60-х років... Мала актовна зала академії поволі заповнюється випускниками-режисерами, які 45 років по тому залишили стіни рідного інституту (на сьогодні – академії). Вони знову зібралися разом, зібралися з різних куточків України, щоб поділитися один з одним своїми творчими життєвими успіхами і досягненнями, а також пригадати найяскравіші сторінки свого студентського життя.

Навкруги усміхнені обличчя, святковий настрій і... внутрішні хвилювання... Адже нікому не вириться, що вже проминуло 45 років. І подумки чи не кожен «винуватець свята» поринає в спогади: знову поспішає на пари, знову проводить репетиції вистав і знову захищає дипломні роботи... Звичайно, зараз коридорами академії ходять інші студенти і викладачі, вони читають інші книги і проводять репетиції інших вистав, але всіх, чиє життя пов'язане з Академією культури, об'єднує одне – священна жадаба до творчості.

Перші хвилини зустрічі є хвилюючими не тільки для вихованців

ХДІКу, а й для сьогоднішніх студентів академії, яких зібралось чимало в малій актовій залі. Адже саме вони мають гідно продовжувати режисерські традиції, що були свого часу закладені їх попередниками, «золотим фондом» академії.

... І ось... із першими музичними акордами свято розпочинається... З привітальним словом до випускників звертається доктор історичних наук, повний кавалер ордену «За заслуги», заслужений діяч мистецтв України, член-кореспондент Національної академії мистецтв України, дійсний член Міжнародної академії інформатизації при ООН, професор, ректор Василь Миколайович Шейко. З його вуст лунає приємна новина: з ініціативи студентсько-викладацького колективу в академії планується створення Асоціації випускників, що дасть можливість випускникам різних років регулярно зустрічатися, спілкуватися один з одним, з викладачами, а отже, дасть змогу знову відчутти себе частиною дружньої спільноти, що має назву «Академія культури»!

Свято триває... Воно видається посправжньому домашнім, теплим, веселим і проходить, так би мовити, «з режисерським розмахом». Це й зрозуміло, адже організацією зустрічі опікується майстер своєї справи, заслужений діяч мистецтв України, професор Сергій Іванович Гордєєв та студенти його творчої майстерні – другий та п'ятий курси. Випускники, наче за допомогою машини часу, переносяться у свою молодість, переглядають фотокартки з минулого, що представлені

на виставці (заздалегідь підготовлену з цієї нагоди), згадують студентське життя та, звичайно, своїх викладачів... Надзвичайно зворушливим видається момент, коли всі випускники 1965 року разом із сучасним поколінням співають гімн студентів-режисерів, який був написаний ще в 60-х роках на мелодію популярної тоді пісні «Глобус»:

*«...В інституте том, друзья,
не скроем,*

*Нет огромнейших аудиторий,
Но пройдите вы по белу свету
Лучше в мире института нету».*

Сторінка за сторінкою гортається й сучасна історія академії крізь призму минулих років. Так, демонструється відеофільм, присвячений 80-річчю академії, а також відеосюжет, який репрезентує десятирічну творчу діяльність лауреата міжнародних театральних фестивалів студентського естрадного театру «Академія». З роботою ж сучасної кафедри режисури випускників знайомить людина, яка вже понад 30 років працює в академії та вже більше 15 років очолює цю кафедру – професор Сергій Іванович Гордєєв.

...Знайомство з творчим життям сучасних студентів триває..., але вже в приміщенні театрального факультету (на вулиці Конторській), де зараз і знаходиться кафедра режисури. Святкова й весела атмосфера не полишає всіх присутніх: провокаційно-жартівливі запитання щодо театру на зразок: «А з чого починається театр?» і розіграш монографії, присвяченої 80-

(Продовження на стор.8)

річчю Академії культури, стали приємним сюрпризом.

На черзі – презентація творчої майстерні Сергія Івановича Гордєєва, завідувача кафедри режисури. Тут випускникам пропонується клас-концерт студентів 2 курсу.

І на цьому свято ще не закінчується! Не залишаються осторонь і студенти режисерської майстерні заслуженого діяча мистецтв України Юрія Борисовича Старченка, які гостинно запрошують випускників на урочисте відкриття 9-ого театрального сезону навчального театру ХДАК на перегляд вистави «Циліндр» Едуардо де Філіппо. По закінченню вистави – вручення випускникам дисків з фільмом про академію і фотокарток із зображенням усіх випускників, які зібралися сьогодні. І за традицією від кафедри режисури ініціатору зустрічі, Раїсі Андріївни Гарбуз, на згадку дарують квітку, яка за легендою поєднує в собі витривалість і тендітність душі режисера – кактус!

А по закінченню святкових дійств мені щастить поспілкуватися з самими випускниками 1965 року, які залюбки діляться своїми емоціями, яскравими спогадами студентського життя:

Т.Лавріщева, м.Одеса:

– Вступив мій курс 1960 року і почав свою «революційну діяльність». Спасибі, що наш улюблений ректор, Олександр Іванович Євсєєв, двічі тоді їздив до Міністерства культури та домігся, щоб інститут став не бібліотечним, а Інститутом культури. Курс наш був унікальним за складом: 18 хлопців та 6 дівчат (сьогоднішні режисери лише можуть позаридити такому складу!). Заняття вели видатні корифеї театру: Олексій Борисович Глаголін викладав теорію режисури, Валерій Миколайович Айзенштадт читав історію театру, сцен мову викладала Ольга Зиновіївна Сукстанська, а практичну режисуру – Марк Степанович Терещенко, Яків Григорович Азімов, Майя Матвіївна Мушкіна. Завідувачем кафедри був Олександр Броніславович Скібневський. Це був початок роботи щойно тоді створеної кафедри. А при такому складі групи, де є 18 хлопців, педагоги могли «розгорнутися» в постановці вистав.

Чудова тоді була атмосфера в інституті! Додому нам зовсім не хотілося! Попрацювавши в бібліотеці Королєнка, збиралися знову в затишній нашій «бурсі»: хто на тренування йшов (волейбол, баскетбол, легка атлетика), хто в танцювальний колектив, хто в кружки педагогіки, психології... А репетиції ми починали з 22.00 в

актовій залі. Готували оформлення та реквізит усю ніч, а під ранок йшли поспідати в ідальню трамвайного депо, що на Котлова, а спати доводилося на матах у спортзалі. І на заняттях отримували тільки високі оцінки за повну готовність вистав!

...Серед споминів – і наш інститутський скверик, де колись був фонтанчик, а під час весняної сесії тут стояв чарівний бузковий аромат, і всі студенти збиралися на лавочках, прагнучи в останній момент запам'ятати всіх дійових осіб із п'єс російської та української літератури. А біля входу в актовий зал також був фонтанчик, який чудово нам допомагав поновити сили під час тривалих репетицій.

Г.Дмітрічева, м.Херсон:

– Інститут – наша Alma mater. Ми всім зобов'язані нашим викладачам, зокібна Якову Григоровичу Азімову, Марку Степановичу Терещенку та Михайлу Веніаміновичу Аваху. Їхня відданість своїй справі для нас завжди були великим прикладом у творчій роботі. І ось уже як 45 років ми залишаємося вірними тій школі, яку отримали в стінах нашого інституту. Завжди залишаємося вірними нашій студентській дружбі. Пишаємося нашими товаришами, які все своє життя присвятили служінню культурі!

В.Чміль, м.Мелітополь:

– Завдяки чудовому вишу, ХДІКу, я став спеціалістом світового профілю. 46-й рік працюю в Мелітопольському училищі культури, викладаючи режисерські, а також хореографічні дисципліни. На сьогодні я є спеціалістом вищої категорії, викладачем-методистом, заслуженим робітником культури України. За останні роки з народним ансамблем танцю «Запорізькі обереги»

(при Училищі культури) є лауреатом та переможцем багатьох конкурсів та фестивалів різних рівнів, зокрема міжнародних. Мої творчі маршрути, окрім України, – Болгарія, Чехія, Франція, Германія, Італія, Росія та інші.

Г.Агєєв, м.Чернівці:

– Сьогодні я пірнув у море студентського життя, нашої молодості в Alma mater на Бурсацькому узвозі. Бажаю рідній кафедрі студентів, які підхоплять факел студентського братства, бурсацького духу, бажаю їм любити свою професію і працювати не покладаючи рук.

Л.Стихун (Іванова):

– Бажаю сьогоднішнім студентам бути такими, як ми: творчими, оптимістичними, дружними! Завжди пам'ятайте студентські роки, не забувайте своїх викладачів, будьте завжди благородними і чуйними!

Тим часом з усього сказаного, побаченого й пережитого можна зробити певні висновки. Так, по-різному складалася доля 24 випускників кафедри режисури 1965 року, але кожен із них завжди пам'ятав (і пам'ятає!), де саме розпочався його шлях у мистецтво, де саме він отримав свою життєву та професійну школу. Кожен випускник Академії культури (а 45 років тому – Інституту культури) з гордістю називає себе вихованцем alma mater, по праву вважає себе невід'ємною частиною дружньої, творчої і цілеспрямованої родини, – родини, яка шанує своє минуле й упевнено дивиться в майбутнє!

Матеріали підготували

І.А.Куриленко, викладач; а також студенти ф-ту кіно-, телемистецтва Вікторія Данилова та Євгенія Муленко

ЗАОКЕАНСЬКИЙ ГІСТЬ

Як випустити з вишу фахівця, який зможе працювати в будь-якій країні світу? Як створити, так би мовити, «універсального солдата» інтелектуальної армії? Погодьтеся, що без обміну досвідом, це зробити надзвичайно важко. Тож з метою підвищення інтелектуальної і фахової майстерності своїх вихованців Харківська державна академія культури час від часу гостинно приймає в свої стінах викладачів із-за кордону. Так, нещодавно до нашого вишу завітав професор з Університету Північного Колорадо (США) Ендрю Сведлов. Заокеанський гість прочитав студентам факультету менеджменту цикл лекцій, які були спроектовані на освоєння тактики та стратегій управління в мистецтві.

Сам професор – людина із багаторічним досвідом роботи та викладання в царині мистецтвознавства. До того ж ще й художник, мандрівник та «постійний учень». Він пройшов стажування в США та Японії, презентував персональні виставки в Мексиці та Канаді. Тож чимось здивувати людину, яка тривалий час працювала в багатьох країнах світу, м'яко кажучи, важко. Проте Ендрю Сведлов був сповнений приємними враженнями від знайомства з Україною та українськими студентами, зокрема студентами Академії культури.

– Які враження на Вас справила Україна?

– Україна – чудова країна! Тут так багато можливостей для самореалізації! Взагалі кожне місце має свій позитивний та негативний бік. Утім я завжди прагну знайти щось добре, коли мандрую. Тож я отримав задоволення від усього, що довелося побачити в Україні.

– Чи чули Ви про Україну раніше?

– Разом з представниками уряду США ми проходили програму вивчення історії України, політики та економії.

– Що ви думаєте про українців? Які особливості нашої ментальності Ви помітили?

– Кожен українець, з яким мені довелося поговорити, приємно провести час, виявився чудовою людиною – це і кожен студент, і кожен викладач. Звичайно, з незнайомцями завжди і всюди буває по-іншому. У Сполучених Штатах, наприклад, коли ти проходиш

повз людей, ти зазвичай посміхаєшся, можеш сказати: «Привіт». Але у вас, в Україні, це не прийнято. Якщо тут я буду йти вулицею і говорити всім: «Привіт, привіт, привіт...», то люди подумують, що я божевільний.

– Чи є якась різниця між американськими та українськими студентами?

– Взагалі-то немає такого поняття як стандартний американський студент. Америка дуже велика. Усе залежить від частини країни. Так, у Нью-Йорку студенти більш комунікабельні, балакучі. Студенти з півдня Америки, коли розмовляють з дорослими, є надзвичайно ввічливими і кажуть: «Так, сер», або «Так, мем». Студенти з Колорадо дуже схожі на тутешніх, харківських – іноді тихі, а іноді не проти поговорити.

– Загальновідомо, що кожен викладач, щоб зацікавити студентів, прагне привнести в свої лекції щось особливе, індивідуальне. Ваші лекції є надзвичайно цікаві. У чому ж Ваш секрет?

– Я не думаю, що роблю щось особливе. Просто всюди різні норми поведінки, різна організація. В українських навчальних закладах переважає традиційний стиль викладання, тобто – ряди крісел, дошка та інші традиційні інструменти викладання. В американських університетах такий стиль також розповсюджений. Але мій особистий

стиль викладання передбачає те, що студенти сидять у колі та дискутують, я тільки сприяю цьому процесу, ставлю питання та виступаю в ролі експерта. Так, на мою думку, вони дізнаються набагато більше.

– Які Ваші плани на найближче майбутнє? Чи збираєтеся Ви залишитися ще в Україні?

– Американський уряд сприяє моїй подорожі Україною. Згідно з моїми планами я спочатку викладаю у Харкові, а потім поїду до Львова викладати в Академії мистецтв та майстернях музеїв. Також у планах є поїздка на два дні до Карпат, де буду працювати в спеціальних майстернях. А потім поїду додому. Утім я дуже комфортно почуваю себе в Україні. Я б міг надовго тут залишитися і залюбки продовжив би вчитися розмовляти українською та російською мовами.

– У нашій академії Ви прочитали курс лекцій студентам факультету менеджменту. Які якості характеру повинні розвивати в собі менеджери культури?

– Вони повинні прагнути робити «усе», ми називаємо це «краще», ніж «дуже добре». Вони повинні дбати про благо суспільства. Ні в якому разі не повинні допустити того, щоб робота була виконана погано. Наприклад, я був у вашому Історичному музеї. Чудовий музей, але він не приваблює до себе відвідувачів. І якщо б мене туди спеціально не запросили, я б навіть не знав, що то є музей. Тож коли б я працював там керівником, то прагнув би кардинальних змін аби покращити становище, прагнув би бути більш освіченим аби зробити музей більш привабливим, більш цікавим та захоплюючим для туристів. Адже там так багато чого можна зробити! Я думаю просто треба мати бажання змінити щось на краще!

Отже, сповнений приємними враженнями від знайомства зі студентами нашої академії, Ендрю Сведлов висловив сподівання, що його вихованці з часом стануть справжніми лідерами і працюватимуть на користь України. У чому ми, звичайно, і не сумніваємося!

Матеріали підготували Катерина Вітенко та Емма Романова, третьокурсниці ф-ту культурології групи 6 PR

ФЕСТИВАЛЬ МОЛОДИХ СІМЕЙ «ЩАСЛИВА НАРЕЧЕНА» – 2010

Наприкінці листопаду в Харкові відбудеться щорічний обласний Фестиваль молодих сімей «Щаслива наречена». З цієї нагоди мені вдалося поспілкуватися з головним автором та режисером проекту Вікторією Бугайовою, викладачем кафедри режисури факультету театрального мистецтва ХДАК, котра поділилася тим, як проходить підготовка та яку мету несе в собі фестиваль.

– Вікторіє, наскільки мені відомо, фестиваль «Щаслива наречена» є щорічним соціальним проектом за підтримкою Міського Управління в справах сім'ї та молоді Харківської Обласної державної адміністрації. Розкажіть, будь ласка, яка головна суть та мета фестивалю?

– Проект під назвою «Щаслива наречена», несе в собі багато сімейних почуттів: любов, тепло, взаєморозуміння. У фестивалі беруть участь молоді пари, котрі вступили до шлюбу на передодні 2010 року. Для жінки – це немов знову відчуття себе нареченою, коли вся увага призначена тільки їй, бо вона – найпрекрасніша та найщасливіша! Відбудеться конкурсна програма, де журі обере переможницю, яка носить титул «Щасливої нареченої». Головна мета фестивалю – поляризація інституту шлюбу, внутрішньо сімейної етики та сімейних цінностей серед молоді. Оскільки основа держави – міцна та щаслива сім'я.

– А що Ви можете розповісти стосовно конкурсної програми? Що нового ми побачимо?

– Програма для учасників фестивалю має три конкурсних етапи: перший – бал молодожонів – це буде яскраве відкриття щорічної події молодих сімей, другий – візитка: глядачі побачать дефіле конкурсанток у весільних сукнях, а також фото слайдшоу весільних фотографій кожної нареченої. Третє випробування для наших подружніх пар найцікавіше – це творчий номер під назвою «Я щаслива, тому що я кохаю!» Він несе в собі тривалі безсонні ночі репетицій, які запам'ятовуються на все життя! Деякі учасниці віддають перевагу виконанню творчого номеру зі своїм нареченим, а деякі потайки від коханого готують сюрприз і потім на великій сцені розкривають його для свого чоловіка. Саме цей конкурсний номер викликає в глядачів купу емоцій: дехто мило

усміхається, а дехто не стримує на очах сльози радості.

– Ви, мабуть, також переживаєте разом із учасниками всі їхні емоції?

– Звісно! Як режисер я за певний час репетицій дуже близько познайомилася з кожною парою фестивалю, допомагаю їм готувати творчі номери, підтримую та ставлюся з великою повагою до них, бо вони випромінюють справжнє сімейне тепло і кохання.

– А які подарунки отримують конкурсантки?

– Наш фестиваль підтримують багато партнерів та спонсорів, головним подарунком є поїздка на двох за кордон, крім цього деякі наречені отримують від спонсорів подарунки, такі як: ювелірні вироби, романтичну вечерю на двох, оригінальні подарунки – польоти на парашуті та повітряній кулі та інші.

– Кожен рік на фестивалі «Щаслива наречена» було багато несподіванок: показ весільного вбрання з 1945 по 2009, де ми побачили весільні сукні наших бабусь та мам, показ весільної колекції від Костянтина Пономарьова, а що ж чекає глядачів цього року, чим здивуєте?

– Цього року планується здивувати всіх весільною фатою, як саме – ми поки тримаємо в таємниці, на то вона і

несподіванка, щоб не розкривати секрету.

– Нещодавно Ваш проект брав участь на Інтернаціональній премії Ukrainian Event awards 2010. Які результати здобув фестиваль?

– Окрім фестивалю «Щаслива наречена», було багато гідних Event-проектів на звання кращого, але ми разом із командою обійшли всіх у двох номінаціях – «Кращий соціальний проект року» та «Краще творче використання малого бюджету» і посіли перші місця! Я вважаю, що це перемога не тільки нашого колективу, а й усього міста, бо ми довели, що в Харкові є яскраві проекти, які гідні високих нагород!

– Дякую, Вікторіє, за тепле спілкування, бажаю розвитку Вашому фестивалю і більше нагород!

Перший фестиваль «Щаслива наречена» відбувся 20 серпня 2009 року. Наступний чекає на глядачів 23 листопада 2010 року на малій сцені ХАТОБу. Свято щастя та кохання «Щаслива наречена» можна вважати щорічною традицією, котра буде випромінювати сімейне тепло, радість та любов!

*Матеріал підготувала
Яна Кацавцева,
третьокурсниця ф-ту
культурології групи 6-PR*

Життя поза стінами Alma mater

Життя студентів Харківської державної академії культури, безперечно, важко назвати монотонним. Творчі особистості завжди знайдуть собі заняття по душі, навіть у поза академічний час. Тож переді мною постало завдання дізнатися, яким чином студенти проводять вільні години та перевагу якій діяльності вони віддають. Поспілкуватися з цього приводу я вирішив зі студенткою 3 курсу факультету культурології Яною Кашавцевою, яка освоює професію менеджера зв'язків з громадськістю.

У ході розмови виявилось досить багато цікавих фактів із життя Яни, з якими я залюбки ознайомлю читачів газети.

На перший погляд, Яна – звичайна дівчина, яка майже нічим не відрізняється від оточуючих, хоча... ні, відрізняється! Вона дуже любить експериментувати зі своєю зовнішністю та стилем в одязі. За екстравагантність ще зі шкільних років друзі дали дівчині прізвисько Коляденко, на честь відомого в Україні шоумена. Воно й не дивно, що Яна «наслідує» таку самодостатню творчу одиницю як Дмитро Коляденко, бо своє професійне майбутнє сьогоднішня студентка бачить саме у сфері шоу-бізнесу серед таких же незалежних та творчих людей. «Для мене це не мрія, це мета, до якої я прагну!», – говорить співрозмовниця з яскравим вогником в очах!

Окрім старань із власним стилем, Яна вже протягом декількох років застосує на практиці теоретичні знання, які вона здобула в стінах рідної академії, але вважає, що у такій професії як PR-менеджер замало лише академічної підготовки, тому вдома на полиці є підбір літератури від відомих діячів сфери public relations. Маючи вільну хвилину від навчання та побутових справ, Яна залюбки усамітнюється з книжками та поповнює багаж своїх професійних умінь. «Коли отримаю диплом про вищу освіту, безперечно, буду працювати за спеціальністю і обов'язково в колі професіоналів, – каже дівчина. – І щоб досягти цього, я чітко усвідомлюю, що маю відповідати високим професійним вимогам та бути не менш компетентним спеціалістом, ніж колеги!»

Судячи з розповіді Яни, за останній рік в її житті відбулося дуже багато яскравих подій, які залишили в неї неперевершені спогади! Згадуючи

себе ще першокурсницею, вона розповіла, як їй пощастило пройти практику в одній з провідних event-агенцій нашого міста. «Тоді ми готували великий фестиваль міського значення. Я вперше брала участь у подібному заході. Було дуже приємно бути частиною оргкомітету, тимпаче що фестиваль мав соціальне значення!», – ділиться з ностальгією своїми спогадами Яна. Близьке проявивши свої організаційні та професійні навички, через тиждень після закінчення фестивалю Яні запропонували стати членом творчого колективу агенції та обійняти посаду менеджера зв'язків із громадськістю. Не вагаючись ні хвилини, потопавши у вирі щастя, дівчина дала ствердну відповідь. Вона розуміла, що досягла цього не завдяки прихильності долі, а завдяки власним амбіціям і прагненню професійно зростати! Ця подія стала дійсно важливою в житті Яни. Згодом, кількість роботи зростала, як і зростали професійні навички студентки. Саме тоді, виконуючи свої обов'язки, вона написала свій перший прес-реліз, організувала першу прес-конференцію та оволоділа секретами взаємодії з так званою «четвертою владою».

Повна енергії Яна брала участь у різноманітних професійних конкурсах. На її гатунку – перемога на престижній міжнародній премії Ukrainian Events Awards 2010, в якій вона брала участь у складі команди зі своїми колегами. Представлений ними проект

посів аж два перших місця в різних номінаціях. Також Яна – фіналістка Міжнародного конкурсу соціальної реклами «Нові імена в рекламі», в категорії «PR». Лише трохи не вистачило балів, щоб увійти до трійки переможців конкурсу, Яна задовольнилась 4 місцем!

Незважаючи на таку бурхливу професійну діяльність дівчина старанно навчається та знаходить час для прогулянок з рідними та однолітками. «Просто не уявляю свого життя без моєї сім'ї та підтримки моїх друзів! Певно, без них я б не досягла всього того, що маю!», – каже Яна з посмішкою на обличчі та деякою тугою в голосі. Мабуть, не так уже й багато часу залишається на ті прогулянки з найріднішими людьми в цілому світі!? У будь-якому випадку я зичу Яні завжди досягати омріяних цілей та не знати ніяких перешкод у професійній кар'єрі!

Що ж, у нашій співрозмові я відповів для себе на питання, чим саме займаються студенти у вільний від навчання час. Хоча, безперечно, це історія лише однієї людини зі своїм світосприйняттям та інтересами, з якими вона йде по життю. А нас, студентів Академії культури, багато і в кожного свої захоплення, і я впевнений, що кожен студент – це особистість і іншого такого немає!

*Олександр Саміло,
третьокурсник
ф-ту культурології групи 6-PR*

МАНДРІВКА У СВІТ ДРЕВНІХ ХЕРСОНЕСИТІВ

Після другого та третього курсу студенти факультету культурології спеціальності «Музейна справа та охорона пам'яток України» проходять навчально-археологічну та музейно-екскурсійну практику на березі Чорного моря в місті Севастополі, а саме – в Національному заповіднику «Херсонес-Таврійському». Вдихаючи свіже морське повітря та милуючись неймовірною красою архітектурного ансамблю давніх греків протягом трьох незабутніх тижнів практиканти досліджували таємниці старовинного Херсонесу. Які ж саме спогади залишила в серцях цього річна літня практика? Про це звітують студенти-музезознавці, нинішні четвертокурсники:

Катерина Гредель:

– Відправляючи нашу групу на літню практику, ніхто з викладачів навіть не думав, що повернемося ми в своє рідне місто лише з «частинкою серця», навечно залишивши там, на березі Чорного моря, свої думки і крила щастя, які з'явилися в нас, тільки-но ми переступили поріг заповідника «Херсонес-Таврійський». «Якщо ви не бачили Херсонес, то ви багато чого втратили в житті», – такою тезою були пройняті всі мої думки, лише-но я побачила могутність тієї давньої історії – історії, яка вражає своєю красою. Колони, базиліки, храми, олтарі, прості міські будівлі, які вже ніколи не оживуть у повній своїй величчі, – усе вражає нашу свідомість. Неможливо передати всі почуття, що нахлинули в одну мить під час споглядання на непохитні руїни давно вже неіснуючого міста – міста, яке здатне вилікувати всі проблеми мегаполісу, якими ми просякли за час свого існування.

Катерина Слівіна:

– Ми всі з першого погляду закохалися в Херсонес! Старовинні колони велично височіли вдалині та виблискували на сонці білим мармуром. Руїни житлових споруд, органічно вписуючись в інтер'єр, немовби нагадували про те, що тут багато століть тому вирувало життя звичайних людей.

Наша робота в розкопі, допомога у фондах та бібліотеці не здавалася

важкою чи нецікавою. Кожен із нас відчував себе в тій чи іншій мірі потрібним давнині та невгамовно працював. Адже після роботи нас чекала не тільки краса та величність стародавнього міста, але й прекрасне прозорине, бурхливе або неймовірно спокійне море. Воно зачарувало, збуджувало думки... Ми не могли уявити свою літню практику без нього, тому вранці та ввечері «губилися» в його хвилях...

Час спливав дуже швидко... Прогулянки та екскурсії Севастополем, поїздка до Бахчисараю..., – все пройшло, як один день. Кидаючи монетку в море та останній погляд на «екзотичну» форму матросів Чорноморського флоту, згадуючи чудові теплі вечори, спів під гітару й просто красу неймовірного стародавнього міста, ми всі твердо пообіцяли собі сюди знову повернутися.

Назар Куць:

– Приїхавши цього літа на вже знайомі місця, я відчув, що сумував за тісними, але комфортними будиночками, в яких нам доводилося жити, за нашою лавочкою біля вікна, де ми завжди ввечері збиралися і співали пісні під гітару... Також сумував за подихом давнини, що витав у повітрі, щоразу нагадуючи про себе, мармуровими колонами, кусочками кераміки,

які лежачи просто під ногами начебто чекали, щоб їх взяли, роздивилися й відчували теплі руки майстра тих часів.

Розкопки давнього міста велися протягом трьох тижнів... Коли в руки виринав невідомий предмет давнини, то мене переповнював потік якоїсь жагучої насолоди, азарту, щастя... Я роздивлявся ту чи іншу річ і ніби подорожував у часі, відправляючись за нею в ті далекі часи... Це було чудово, незабутньо і я хочу пережити це ще раз і ще... Я буду сумувати без тебе мое тепле і привітне місто Херсонес...

Альона Маршала:

– Майже місяць я мала змогу щодня ходити вулицями стародавнього міста, що було побудоване дві з половиною тисячі років тому, мала змогу доторкнутися не тільки до античної культури, а й до римської, візантійської, християнської. Мармурові колони, стіни будинків, фрагменти мозаїк... вони бачили багато, бачили як велич Херсонеса, так і його загибель...

Наша літня практика – це не лише Херсонес-Таврійський. За стінами давнього міста знаходиться місто сучасне – Севастополь із своїм славновісним музеєм військово-морського флоту, з Графською пристанню, площею Нахімова, пам'ятником Затопленим кораблям і Севастопольською панорамою 1854–1855 рр., що вражає своїми розмірами (157 м довжиною та 14 м висотою).

Окрім визначних пам'яток Севастополя, ми відвідали ще й Бахчисарайський ханський палац, що є пам'яткою татарської культури. Майже з усіх сторін оточений кримськими горами, Бахчисарай після Севастополя здався вже зовсім іншим світом, тихим і спокійним. Також запам'ятався підйом до фортеці Чуфут-кале, що має багатовікову історію і велику кількість назв, бо в різні часи її населяли представники різних народів. На сьогодні збереглася невелика кількість споруд фортеці, та найбільш вражаючою тут є кримська природа, адже Чуфут-кале знаходиться на висоті 500 м над рівнем моря, на вершині плато. Отже, я рада, що цього літа мала змогу доторкнутися до природи Криму та його історії.